Via Tertia

Syndikát

Sextus Ianuarius

Obsah

Skôr ako sa pustíte do čítania

Toto je nové vydanie pamfletu Via Tertia - Syndikát. Pamflet bol od základov nanovo vypracovaný a bol rozdelený na dve časti vo forme samostatných textov.

Prvým je rovnomenný pamflet Via Tertia - Syndikát. Bol zbavený konkrétnych riešení a ohlodaný na svoju svetonázorovú podstatu. Ide teda o abstraktnú prácu, ktorá sa snaží objasniť svetonázorovú podstatu konceptu Syndikát.

Druhým je nanovo písaný pamflet Via Tertia – Slovenský Syndikát, ktorý sa bude venovať prípadu Slovenska a konkrétnej aplikácii princípov tu popísaných.

S pozdravom, Autor

Úvod

S nadčlovekom a jeho nastávajúcou dobou je nutné vyriešiť aj otázku štátu, aký nadčlovek so sebou prináša.

Pretože súčasné režimy ako aj režimy minulých dôb boli nedostačujúce a zlyhali pri podpore rastu nadčloveka, je nutné vybudovať od základov model štátu, ktorý je blízky potrebám nadčloveka.

Ideologické princípy, na ktorých základe je rozvinutý tento koncept organizácie štátu a jeho hlavných súčastí už sú popísané vo všeobecnom svetonázore nadčloveka, pamflete „Via Tertia - Nadčlovek".

Syndikát je forma vládnutia, ktorá sa vymyká súčasným konvenciám liberálnych aj autoritárskych režimov. Táto forma vládnutia spája efektivitu autokratických vládnych režimov, s vyššou reprezentatívnosťou demokratických režimov.

Tak ako ste s nami videli čím sa vyznačuje svetonázor nadčloveka tak tu uvidíte, čím sa vyznačuje jeho štát.

Toto je Syndikát!

Piliere moci

Všetka moc v štáte stojí na troch základných pilieroch a všetka táto moc je odovzdávaná z rúk ľudu, do rúk politickej elity.

Ak sú všetky tri piliere zjednotené v rukách jediného orgánu, je táto moc absolútna. A absolútna moc korumpuje jednotlivcov absolútnym spôsobom.

Aby sa dopad korumpujúceho efektu štátnej moci minimalizoval, je preto nevyhnutné ju rozdeliť. Rozdeliť tieto tri piliere medzi samostatne fungujúce orgány poplatné len národu a spoločenskej zmluve, na ktorej základe je modelovaný štát.

Týmito piliermi moci sú moc zákonodarná, moc výkonná a moc súdna. Nakoľko spolu úzko súvisia, zdá sa ich rozdelenie nevhodné.

Pravdou však je, že moc nekorumpuje len vtedy, ak nie je absolútna a jej dosah je kontrolovaný tvorcom tejto moci. A tvorcom moci v štáte je spoločensky a politicky aktívny národ.

Len ak bude ľud aktívny je možné efektívne udržať piliere moci a ich predstaviteľov pod kontrolou ľudu a teda nielen neskorumpovaných, ale aj neskorumpovateľných.

Štát nadčloveka mu dáva maximálny priestor a maximálnu slobodu konať. Preto musí byť nadčlovek tvorcom štátu a nie jeho subjektom. Úlohou štátu tak nie je regulácia

správania a života jednotlivca, ale v prvom rade ochrana a zveľaďovanie schopnosti jednotlivca voľne konať v ochrannom rámci jeho štruktúr.

Absolútna moc spravidla povedie k stavu, kedy sa z tvorcu štátu stane jeho subjekt a politická elita sa vydvihne nad národ.

A keď sa elita dvihne nad svoj pôvod, stratí s ním spojenie. A keď sa stratí spojenie medzi národom a elitou plne sa rozvinie korumpujúci aspekt moci.

Zákonodarnú, výkonnú a súdnu moc je z toho dôvodu nutné od seba oddeliť. Musia fungovať v čo najväčšej miere nezávisle na sebe.

Zároveň si však záujmy ich predstaviteľov nesmú príliš odporovať, inak bude štát paralyzovaný a neschopný produktívnej činnosti pre prínosný rozvoj spoločnosti.

Zákonodarná moc

Zákonodarná moc je tým pilierom štátnej moci, ktorý má za úlohu stanovovať pravidlá spolužitia. Ona určuje aké zákony budú riadiť spoločenské spolužitie.

Jej prácou je neustále pracovať na minimalizácii a zvyšovaní efektivity jednotlivých zákonodarných opatrení. Zároveň tieto opatrenia musia nevyhnutne smerovať ku zlepšeniu podmienok pre rozvoj jednotlivcov v národe, pri súčasnom udržaní stability štátneho zriadenia.

Spoločenská zmluva, na ktorej je budovaný štát, musí byť jediným záväzným textom pre vykonávateľov zákonodarnej moci v štáte. Táto spoločenská zmluva má reflektovať nielen stav spoločnosti v akom sa tá spoločnosť nachádza, ale aj ideál ku ktorému má smerovať.

Spoločenská zmluva musí byť však v čo najväčšej možnej miere chránená pred zásahmi ktoréhokoľvek pilieru moci.

Len národ ako tvorca štátu, má mať právo tento dokument upravovať a tak upravovať podmienky vzťahu medzi vládnucou vrstvou a národom.

Zákonodarná moc, nakoľko upravuje aj každodenný život, musí byť efektívna. Jej organizácia musí preto byť štíhla a nezaťažená byrokratickými medzistupňami.

Rozhodovanie jej orgánov musí byť rýchle a efektívne. Nesmú sa však pritom vytratiť z dohľadu záujmy najrôznejších skupín tvoriacich ľud.

Pretože mnohokrát sú záujmy týchto skupín konfliktné, je úlohou zákonodarnej moci aj mediácia medzi týmito skupinami a dosahovanie takých rozhodnutí, ktoré negatívne postihujú čo najmenšiu časť národa. A to zabezpečuje len minimalizácia obmedzení v slobodnom konaní a rozhodovaní jednotlivcov.

Aby to bolo dosiahnuteľné musí byť stanovená aj adekvátna forma reprezentácie záujmov a záujmových skupín v spoločnosti.

Bez toho nie je možné budovať funkčný štátny aparát, ktorý nebude vyžadovať masívne represívne zložky pre udržiavanie poriadku.

Výkonná moc

Výkonná moc je druhým pilierom štátnej moci. Výkonnú moc tvoria tí ľudia, ktorí sú zodpovední za aplikáciu zákonodarnou mocou stanovených pravidiel. Ich úlohou nie je spytovanie pravidiel, ale vymáhanie ich dodržiavania a vyšetrenia príčin nedodržania.

Výkonná moc musí byť preto striktne oddelená od zákonodarnej moci, aby jej konanie nezáviselo od záujmov zákonodarnej moci.

Úplné oddelenie by však mohlo spôsobiť nesúlad medzi záujmami jedného aj druhého piliera a teda spôsobiť neriešiteľný vnútorný konflikt medzi piliermi moci. Je nutné ich preto zosúladiť avšak vyvarovať sa zbytočných prienikov.

Výkonná moc je prostredníkom medzi zákonodarnou mocou a ľudom a preto zastáva aj dôležitú úlohu pri aplikácii zákonov. Jej úlohou je prevod zákonov z papiera, do praxe.

Tento aparát preto musí byť taktiež budovaný čo najštíhlejším spôsobom nie však v miere, ktorá by výkonnú moc príliš centralizovala do rúk jednotlivcov, inak hrozí vytvorenie priestoru pre svojvôľu predstaviteľov výkonnej moci.

Výkonná moc však musí byť viazaná spoločenskou zmluvou. To znamená, že ak príslušníci výkonnej moci vidia v pravidlách stanovených zákonodarnou mocou rozpor so

spoločenskou zmluvou, musia na tento rozpor vedieť efektívne upozorniť a aktívne môcť bez represie takéto pravidlo odmietnuť aplikovať.

Slepá poslušnosť výkonnej moci vedie vždy k prílišnej centralizácii mocenského aparátu a spravidla sa potom začína presadzovať svojvôľa štátneho aparátu. Výsledkom je postupný prechod práve k modelu vládnutia, v ktorom je jednotlivec z národa len subjektom štátu a nie jeho tvorcom.

Súdna moc

V každej spoločnosti a teda aj v spoločnosti nadľudí jestvujú živly, ktoré sa snažia túto spoločnosť podkopávať. Takíto ľudia hľadajú spôsoby ako obísť zákonom stanovené pravidlá a mnohokrát konajú vo svoj výlučný prospech na úkor svojho okolia.

V rukách zákonodarnej a výkonnej moci však nesmie byť aj vymáhanie spravodlivosti. Hrozí svojvoľná deformácia významu zákonov tak, že práve živly proti ktorým sú tieto zákony nastavené z nich budú najviac profitovať a skorumpovaná elita sa obráti proti vlastnému ľudu. Aby sa tomu zabránilo, musí byť zaručené oddelenie súdnej moci od zákonodarnej a výkonnej.

Spolu s tým však musí byť zaručené aj definitívne rozhodovanie a jasné rozsudky. Tento tretí pilier moci je taktiež strážcom spoločenskej zmluvy a orgánom, ktorý v prípade potreby musí rozhodnúť o tom, či výkonná moc správne identifikovala rozpor medzi spoločenskou zmluvou a zákonom zo strany zákonodarnej moci.

Súdna moc musí byť nezávislá vo veľkej miere aj od ľudu ako takého. Inak hrozí jej skorumpovanie a nastolenie diktatúry más, nerozlučne spojené s lynčovacím právom.

Spoločenská mienka musí byť preto z rozhodovania súdnej moci vylúčená. Tá musí byť poplatná výlučne spoločenskej zmluve a zákonom z nej vychádzajúcim.

Jej pracovná a organizačná štruktúra musí byť preto stavaná v prvom rade smerujúc k cieľu nezávislosti na ľude, ale aj ostatných mocenských pilierov.

Tento pilier moci je najdôležitejším a korumpovaniu najviac vystaveným. Je nutné preto veľmi opatrne s ním narábať a postupne ho obmieňať tak, aby sa neustále zdokonaľoval.

Vlasť

Skôr ako môže akýkoľvek ľud začať s budovaním štátu, potrebuje legitimizovať v čo najväčšej miere svoj nárok na geografické a politické územie, kde svoju spoločenskú zmluvu bude uplatňovať.

Toto územie musí byť v čo najväčšej miere jednoznačne obývané príslušníkmi štátotvorného národa, ktorý musí tvoriť taktiež najväčšiu časť ľudu na tomto území.

Taktiež musí toto územie vedieť obhájiť historicky a geneticky, pričom genetický aspekt, čiže pokrvná existencia príslušníkov štátotvorného národa na spornom území počas čo najväčšieho obdobia, musí byť primárnym a historické zdôvodnenie sekundárne.

Pritom musí byť dodržané právo každého svojbytného národa na sebaurčenie. Súčasťou tohto práva je aj nárok na vlastné územie.

Upierať niektorému národu nárok na územie, ktoré je ešte aj zdôvodnené historicky a geneticky, je pre nadčloveka neprijateľný zásah do identity jednotlivcov. V takom prípade musí takýto národ o svoje právo bojovať a ak treba aj preliať krv.

Etnické čistky sú v takomto prípade žiaľ smutnou súčasťou takéhoto boja a zabrániť im možno len plným priznaním tohto práva. Kto právo na sebaurčenie neprizná, nemôže sa

diviť, keď národy siahnu k drastickým a nehumánnym metódam na presadenie tohto práva.

Územie suverénneho štátu je teda pevne stanovené a ohraničené na základe etnického, kultúrno-historického a jazykového nároku každého národa na vlasť.

Táto vlasť je nedeliteľné a celistvé územie. To znamená, že podlieha centrálnej správe, ktorej sa každá samosprávna jednotka v štáte musí zodpovedať.

Členenie vlasti

Pre zvýšenie reprezentatívnosti spravovania musí byť zaručené, aby si jednotlivé oblasti samosprávy vyberali svojho najvyššieho predstaviteľa nezávisle a tento predstaviteľ musí byť trvalým obyvateľom danej samosprávnej jednotky.

Členenie musí byť adekvátne veľkosti štátu po stránke územnej, ale aj populačnej.

Ak je príliš členité, vznikajú zbytočné prieťahy v aplikácii výkonnej moci, vo forme nadmernej byrokracie. A ak je príliš centralizované, vzniká problém straty spojenia medzi reprezentantom a ľudom v jemu zverenej samosprávnej jednotke.

Pre zvýšenie efektivity je celá správna zodpovednosť na pleciach tohto voleného jednotlivca. Ten si utvára okolo seba poradný aparát, ktorý mu uľahčuje rozhodovanie.

Konečnú zodpovednosť za chod samosprávy však nesie tento najvyšší predstaviteľ. Jeho pozícia je teda vo veľkej miere autokratická, obmedzená hlavne jeho priamou zodpovednosťou voči ľudu, ktorý ho zvolil a spoločenskou zmluvou.

V samospráve nesie tento jednotlivec konečnú zodpovednosť za každé rozhodnutie. Jeho funkčné obdobie musí byť dĺžkou adekvátne tempu s akým sa prejavujú prvotné výsledky akýchkoľvek opatrení. Tým mu zanikne výhovorka

nedostatočného času na dlhodobé plánovanie a aplikáciu riešení.

Štátna správa

Nad samosprávnym členením stojí centrálna štátna správa. Pre bežného človeka toto slovo označuje zákonodarný orgán štátu a výkonné orgány vo forme zástupcov jednotlivých vetiev štátu.

Ich nariadeniam je samospráva podriadená a môže apelovať len v rámci platných zákonov a spoločenskej zmluvy.

Tieto výkonné orgány a zákonodarný orgán musia byť síce efektívne vo svojich počinoch, ale zároveň nútené konať rozvážne a v súlade so záujmami ľudu.

Preto sú najvyšší funkcionári volení občanmi na celom území krajiny. Ich prvoradou úlohou je utvárať zákony, ktoré sú v záujme všetkých občanov a čo možno najväčšej časti ľudu.

Nesmú sa však spriečiť spoločenskej zmluve, aj keď to znamená, že bude zabrzdený prípadný pokrok. Bez súhlasu ľudu ku zmene spoločenskej zmluvy, nie je a nesmie byť možné, aby volení predstavitelia túto zmluvu svojvoľne menili.

Pri budovaní orgánov štátnej správy je nutné, aby ostal zachovaný princíp minimalizmu. Musia byť čo najštíhlejšie a najmenšie.

Zmenší sa tak priestor pre korupciu a nevznikne priestor pre nadmerný rast byrokracie. Tie sú smrteľným nebezpečím pre nadčloveka a jeho rast.

A ak má v štáte nadčlovek prekvitať a nie sa musieť obtiažne prebíjať, musí aj štátna správa, rovnako ako samospráva byť čo najštíhlejšia a najefektívnejšia, bez straty kontroly zo strany subjektov štátu.

Zákonodarný orgán

Zákonodarný orgán štátu musí byť v čo najväčšej miere reprezentatívnym, aby nevznikala priepasť medzi politickou elitou a národom.

Preto musia byť predstavitelia tohto orgánu volení reprezentatívnym spôsobom. To znamená aj, že počtom musia byť ekvivalentní samosprávnemu členeniu štátu. Každá samosprávna jednotka taktiež volí svojho predstaviteľa do zákonodarného orgánu.

Aby bola dosiahnutá úplná reprezentatívnosť musela by byť zastúpená aj každá záujmová skupina v štáte. To by však tak masívne nafúklo zákonodarný orgán, že by sa úplne narušil princíp efektivity rozhodovania.

Z toho dôvodu jestvujú politické strany, ktoré stavajú svojich kandidátov na zvolenie do zákonodarného orgánu. Takýmto spôsobom je delegovaný problém zjednocovania protichodných záujmových skupín na úroveň súkromnej dohody v rámci štruktúr politických strán.

Pri prijímaní kandidátov do zákonodarného orgánu musí platiť ten istý princíp regionálnej príslušnosti kandidáta aký je aplikovaný pri samospráve. Efektívne to znamená, že počet kandidátov je priamo úmerný počtu samosprávnych jednotiek v krajine.

Takým spôsobom je možné tiež efektívne zjednotiť volebné obdobia pre zákonodarný orgán so samosprávnymi jednotkami.

Takto členený zákonodarný orgán bude efektívny a zároveň schopný adekvátne rozhodovať o smerovaní zákonodarstva. Jeho členovia budú zaviazaní samosprávnym jednotkám.

Každý jeden člen zákonodarstva musí byť plne zodpovedný svojim voličom, preto môže byť na žiadosť regiónu, za ktorý bol zvolený, aj kedykoľvek odvolaný, pričom ho nahradí ten kandidát, ktorý bol pri voľbe druhý v poradí nezávisle od straníckej príslušnosti.

Tento náhradník potom nastupuje na zvyšok volebného obdobia. Zabráni sa tak špekuláciám pri odvolávaní a odstupovaní, aké sú bežné v moderných demokratických štátoch.

Aby sa zabránilo povolebným špekuláciám nečestných subjektov a politických strán, je nutné aby rozpadom politickej strany zanikol aj mandát predstaviteľa voleného pod jej hlavičkou.

Politické príslušnosti totiž zaručujú dodatočnú zodpovednosť nielen voličom ako takým, ale aj záujmovým skupinám v štáte. Preto kde nie je politická strana, tam nie sú zastúpené všetky záujmy, čím sa narúša princíp reprezentatívnosti.

Zákonodarný orgán ako celok tvorí vládu v štáte, pretože tento orgán je prejavom vôle ľudu. Je na jeho členoch, ako sa medzi sebou dohodnú.

Tvorba opozičných a koaličných frakcií je však neprípustná. Nadčlovek je si vedomý, že spolupráca ide nad protivníctvo.

Ak nezhoda nie je na skutočne svetonázorovom základe, svedčí to v prvom rade o morálnej skorumpovanosti členov zákonodarného orgánu. To je prvý varovný prst, že národ musí konať a elitu vymeniť skôr ako sa skazí nadobro.

Výkonné orgány

Najvyšší predstaviteľ štátu je aj najvyšším výkonným orgánom. Toho volí štát ako celok. Pretože tento človek reprezentuje celý národ nezávisle na záujmových skupinách a zodpovedá sa výlučne národu, musí byť zaručená v čo najväčšej miere jeho nestrannosť, reálnejšie povedané jeho závislosť výlučne na vlastnom vedomí a svedomí.

Jeho prácou má byť v prvom rade potvrdzovanie a uvádzanie zákonov do platnosti svojim podpisom, respektíve ich odmietnutie.

Tento človek musí byť plne zodpovedný a nesmie byť závislý na funkčných obdobiach, aby mohol skutočne dlhodobo rozvíjať a aplikovať plány a riešenia.

Je prejavom najvyššej vôle národa a pre nadčloveka hierarchicky najvyššie postavený. Preto nesie aj najvyššiu a neobmedzenú zodpovednosť. To však znamená aj, že môže svoju činnosť vykonávať bez obmedzenia tak dlho, kým ho národ neodvolá a nevymení.

Tento človek, predstavujúc najvyšší orgán výkonnej moci, stanovuje preto aj najvyšších predstaviteľov jednotlivých výkonných úradov na úrovni štátnej správy.

Týchto jednotlivcov vyberá z predstaviteľov zákonodarnej moci a môže ich podľa vlastného uváženia, alebo na podnet národa vymieňať.

Výkonné úrady musia byť stavané, ako všetko v štáte, na princípe minimalizmu. To znamená, že najvyšším predstaviteľom štátu dosadení predstavitelia týchto úradov nesú plnú zodpovednosť za každý krok daného úradu.

To znamená aj, že tento predstaviteľ vytvára vlastný poradný orgán, avšak konečná zodpovednosť je na jeho pleciach.

Výkonné úrady musia rozsahom svojej práce efektívne pokrývať pridelené odvetvie úloh štátu. Súčasťou zodpovednosti týchto úradov je aj predkladanie návrhov pre zmenu a úpravu zákonov. Na základe týchto návrhov potom zákonodarný orgán môže vypracovávať opatrenia.

Súdne orgány

Úlohou súdnych orgánov je výlučne výkon súdnej moci. To znamená, že je v ich kompetencii rozhodovať v individuálnych prípadoch o vine či nevine ako aj treste adekvátne zodpovedajúcom prečinu.

Oni tvoria tretí pilier moci a zároveň aj najháklivejší. Musia preto byť v najväčšej miere nezávislé. Aby korupcia nemala priestor v orgánoch súdnej moci, musia aj tieto byť odbremenené od zbytočnej byrokracie.

V štáte nadčloveka musia v prvom rade platiť zákony jasné a nekompromisné. Zločiny musia mať priradené zodpovedajúce tresty. Nič viac a nič menej. Musí byť minimalizovaný, ak nie priam odstránený priestor pre manévrovanie pri určovaní výšky trestu.

Samozrejme nie každý spor bude spadať do šablón zákonov, preto nestačí mať súdne orgány štrukturované s jednou vrstvou. Pre zabezpečenie spravodlivosti musia jestvovať tri vrstvy súdnych orgánov.

Najnižšia vrstva má za úlohu ako prvá inštancia výkonu spravodlivosti určiť vinu a trest podľa platných zákonov. Táto má byť organizovaná na úrovni samosprávnych jednotiek.

Nad ňou má stáť celoštátne organizovaný súdny orgán, ktorý má nastupovať vtedy, ak vznikne odôvodnený nesúhlas s rozhodnutím prvej inštancie.

Najvyššou inštanciou má byť súdny orgán, ktorý má mať na starosti výlučne také spory, čo sa týkajú spoločenskej zmluvy, alebo nebolo možné ich rozhodnúť v rámci platných zákonov.

Táto inštancia tak môže predkladať návrhy do zákonodarného orgánu, na základe ktorých má tento následne možnosť vypracovávať nové zákony, respektíve upravovať existujúce.

Zvykové právo sa tak stáva komponentom súdnej moci, pretože kde nie je statický zákon, môže vzniknúť precedens. A kým nejestvuje statický zákon tento precedens stanovuje kritériá pre ďalšie podobné prípady.

Finančné zdroje sú najväčšou slabinou práve súdnej moci a otvárajú najväčší priestor pre rozklad vymáhania spravodlivosti. Aby súdne orgány boli zbavené závislosti na benevolencii štátneho rozpočtu, musí ich financovanie byť stanovené v spoločenskej zmluve a to takým spôsobom, aby bolo vždy rovnakou proporciou štátneho rozpočtu a nebolo možné ním svojvoľne manipulovať.

Aby súdne orgány nepodliehali tlaku verejnej mienky, ale skutočne rozhodovali podľa svedomia a zákonov, musia byť zbavené mediálneho tlaku a teda okrem výsledkov a konečných rozsudkov nesmú médiá informovať o začatých procesoch.

Tie musia ostať uzavreté pred verejnosťou do dňa, kým nie je vynesený rozsudok. A po vynesení rozsudku sa až môže vytvárať prípadný tlak na jeho zmenu, respektíve na zmenu

príslušného zákona. Zvykové právo musí dostať priestor, nesmie však byť dominantou, aby sa zo spravodlivosti nestala tradícia lynčovania.

Každý vynesený trest musí byť ošetrený spravodlivo podľa prečinu. Tento trest musí byť statický nemenný a nezávislý na motívoch. Zločin je zločin a preto musí byť jeden zločin trestaný jedným trestom. A tie najzávažnejšie zločiny musí byť možné trestať aj popravou zločinca.

Pretože aj keď rehabilitácia má byť hlavným cieľom každého trestu, niektoré druhy prečinov dokáže vykonať len taký jednotlivec, ktorého nemožno rehabilitovať a vždy ostane ohrozením pre spoločnosť. To isté má platiť aj pri viacnásobných recidivistoch.

Pri každom súde, pre riziko chybného rozhodnutia, musí byť zaručená nevina obvineného až do spoľahlivého dokázania viny. A to nezávisle na vonkajších faktoroch, aby súdne rozhodnutie bolo skutočne nezávislé a mohla byť vykonaná spravodlivosť.

Práva, ale aj povinnosti ľudu musia byť presne stanovené v spoločenskej zmluve. Tým bude zaručená v štáte nadčloveka ich nedotknuteľnosť a nemennosť.

Pretože kde nie sú jasné práva a s nimi spojené povinnosti jednotlivca, tam vládne chaos a chaos je vždy úrodným priestorom pre spoločenský rozklad a svojvôľu jednotlivca, namiesto jeho reálnej slobody.

Politický život

V štáte nadčloveka platí, že politiku a politický život v krajine utvára jeho národ. Ak je preto politická elita v štáte skorumpovaná a to dlhodobo, svedčí to o stave rozkladu v samotnom štátotvornom národe.

Politický život krajiny v plnej miere formuje jeho národ. Preto musí byť národ prvoradým tvorcom politických frakcií v štáte a ich výlučným finančným, morálnym, a materiálnym podporovateľom.

Aby sa zabránilo postupnému politickému otupeniu národa musí byť spôsob organizácie politického života pevne stanovený spoločenskou zmluvou a to takým spôsobom, aby bolo rozhodovanie národa zaručené obzvlášť pri najzávažnejších otázkach smerovania jeho štátu.

To znamená nielen že národ má ako jediný v rukách moc rozhodovania o zmenách v spoločenskej zmluve, ale je jeho povinnosťou sa tohto procesu účastniť a vyjadriť svoj jednoznačný postoj.

Nadčlovek je však presvedčený, že postoj človeka môže byť aj iný, než výlučne v prospech, alebo v neprospech určitej otázky. Preto je nutné, aby mal jednotlivec možnosť širšieho rozhodovania než len v prospech, alebo v neprospech predloženej zmeny.

Organizácia politického života, ako všetkého v krajine, musí mať hierarchický charakter. Preto je nutné vytvoriť

stabilné a rozumné kritériá pre vznik politických frakcií v krajine, ktoré sa môžu priamo účastniť voliteľnosti.

Pod nimi majú stáť hierarchicky ich predskokani vo forme záujmových skupín, ktoré si budujú meno a vplyv v krajine.

Pri preukázaní zahraničného vplyvu na domáce politické zoskupenia, musia byť tieto zoskupenia rozpustené. Nehovoríme však o vplyve vo forme svetonázorovej inšpirácie.

Hovoríme o finančnej a materiálnej podpore. Štát a jeho národ nie sú hermetický uzavretým priestorom, preto je prenikanie cudzích myšlienok do častí národa úplne prirodzeným dianím.

Čo sa však nesmie diať, je následná podpora zoskupeniam s takýmito myšlienkami, z iných ako domácich zdrojov. Takýmto spôsobom by sa otvoril priestor pre podkopávanie stability štátu ako takého. A to by bolo záhubou pre národný štát, ktorý považuje nadčlovek za najvyšší prejav prirodzenej organizácie spoločnosti.

Nik okrem národa nesmie vplývať na smerovanie jeho štátu. Ani priamo, ani nepriamo.

Ľud

Pre štát nadčloveka je dôležité, aby rozlišoval. Pretože v štáte, kde sú všetci rovnakí, tam je narušená rovnováha a hierarchia prirodzená pre jednotlivca.

Umelo tak vznikajú nepotrebné napätia, ktoré podporujú rast nenávistných tendencií v skupinách obyvateľstva.

Preto musí jestvovať jasná línia, kto môže a kto nemôže byť súčasťou rozhodovacích procesov. Nadčlovek preto v ľude rozlišuje tri skupiny obyvateľstva a podľa toho musí byť stanovená aj ich účasť na politickom živote v krajine.

Podľa porozumenia nadľudí tvoria ľud v štáte tri hlavné skupiny rozdelené podľa etnického pôvodu a kultúrnej príslušnosti.

Skupinou, ktorá má mať najväčší dosah, je štátotvorný národ. Ten tvoria jednotlivci spojení, okrem svojho trvalého pobytu na území štátu, ešte troma ďalšími kritériami. Títo ľudia tvoria vďaka svojmu prepojeniu to, čo dnes nazývame štátotvorný národ.

Sú spojení spoločnou kultúrou, ktorú štát udržiava naživе a ktorá tvorí morálny základ pre fungovanie národa.

Svojou krvou a teda genetickým dedičstvom sú zaviazaní jeden druhému a štát, nakoľko vzišiel zo snáh ich spoločných predkov, im udáva povinnosť ho zveľaďovať.

Tretím kritériom ľudí, ktorí tvoria národ, je ich spoločný jazyk, ktorý je úzko prepojený s vývojom dominantnej kultúry na území ich štátu.

Národ zo svojej podstaty a z definície svojej existencie má najväčší záujem byť lojálny svoju štátu. Preto ako jediná skupina, má mať nárok rozhodovať o smerovaní štátu v plnom rozsahu.

Okrem štátotvorného národa sú v ľude ešte prítomní jednotlivci, ktorých nadčlovek nazýva súhrnným pojmom Asimilovaní.

To sú jednotlivci, ktorí pochádzajú z iných etnických a kultúrnych okruhov, sú však štátotvornému národu príbuzní na rasovom a kultúrnom základe. Títo jednotlivci sú druhou skupinou s priamym vplyvom na smerovanie krajiny.

Tento vplyv však musí byť v určitej miere obmedzený, pretože ich lojalita štátu v ktorom žijú nie je zaručená, nakoľko ich skutočná vlasť leží inde.

Za určitých okolností však môžu byť prijatí ako súčasť štátotvorného národa, nakoľko ich odlišuje skutočne len etnická časť ich pôvodu a teda vlasť a štát, z ktorého pochádzajú.

Tretiu skupinu tvoria hostia. Títo hostia sú všetci tí, ktorí nespadajú pod prvé dve skupiny. A podľa toho sa k týmto jednotlivcom je potrebné aj správať.

Ako hostia musia podliehať zodpovedajúco sprísneným podmienkam pobytu a nemajú žiaden nárok na usmerňovanie politického a verejného života v krajine.

Takto členené obyvateľstvo krajiny, tvoriace súhrnne ľud, spolu so špecifickými právami a povinnosťami pre jednotlivé skupiny, zaručí stabilitu štátu a minimalizáciu rozvratných vplyvov.

Bezpečnosť

Každý suverénny štát má povinnosť voči sebe a svojmu národu, aby udržiaval jeho bezpečnosť. A to vonkajšiu ako aj vnútornú.

Bezpečnosť v štátu je dvojakého charakteru a to civilná a ozbrojená. Akokoľvek dobre však sú tieto zložky organizované na strane štátu, nikdy nebudú môcť reagovať tak rýchlo, ako dokáže reagovať vyškolený jednotlivec priamo prítomný na mieste diania.

Preto musí štát v prvom rade systematicky a systémovo zvyšovať obranyschopnosť svojho obyvateľstva po všetkých stránkach, civilného aj ozbrojeného charakteru.

Aj preto musí byť jednotlivcovi vytvorený čo najväčší priestor pre zbrojenie.

Bezpečnosť národa je prvoradým záujmom každého skutočne suverénneho a reprezentatívneho štátu.

Preto takýto štát dáva priestor na vyzbrojovanie jednotlivcov a sám aktívne podporuje vznik, výcvik a organizáciu regionálnych polovojenských zložiek.

Len štát, ktorý sa obáva hnevu svojho národa ho odzbrojuje. Štát, ktorý chce ma národ silný a životaschopný koná presne opačne.

Bezpečnosť v štáte sa masívne zvýši aj pri katastrofách nevojenského charakteru, ak sú jednotlivci naučení a

vycvičení k správnej reakcii na núdzové situácie. Posilní sa súdržnosť komunity a nadčlovek bude prekvitať.

Pretože kde môže sused susedovi dôverovať, tam sa jednotlivec nebude báť občas aj riskovať a posúvať sa tak vpred.

Nedôvera k vlastnej rodine a komunite hatí pokrok a dáva priestor dekadencii. Tomu musí štát nadčloveka brániť. Pretože dekadencia a nedôvera medzi jednotlivcami, zvyšujú riziko trestných činov a znižujú produktívny potenciál nadčloveka.

Spoločenské zabezpečenie

Aj keď štát nadčloveka neuznáva hýčkanie jednotlivcov a vytváranie vynucovanej solidarity s menej šťastlivými, zároveň nie je slepý.

Preto musí jestvovať systém spoločenského zabezpečenia, ktorý umožní občanovi dostatok priestoru sa spamätať zo svojho pádu a postaviť sa opäť na vlastné nohy.

Rovnako si štát nadľudí cení predkov ako aj potomkov, pretože jedni vytvorili súčasnosť a tí druhí budú budovať budúcnosť. Starí občania, ktorí sú dávno za zenitom svojho produktívneho veku a mladé rodiny, ktoré vytvárajú budúci potenciál, sú jedinými skupinami obyvateľstva, ktoré si zasluhujú zabezpečenie, ktoré presahuje základné zabezpečenie v prípade choroby, či straty zamestnania.

Základným záujmom každého štátu, ktorý chce stabilne fungovať, je tak či onak starostlivosť o niektoré základné potreby svojich občanov. Tieto sa dajú zhrnúť aj pod pojmom spoločenské zabezpečenie.

Pod spoločenským zabezpečením rozumieme akékoľvek finančné, či materiálne zdroje v našej krajine, ktoré sú prideľované na krízovú pomoc, do dôchodkového systému, zabezpečenia v prípade straty zamestnania, príspevky pre rodiny, ale aj zdravotné poistenie.

Každý občan našej zeme má právo na spoločenské zabezpečenie. Avšak ak neprejavuje snahu účastniť sa

aktívneho života, môže o tento nárok prísť a stať sa pre nás parazitom. Ako taký stráca následne akékoľvek nároky na účasť a pomoc spoločnosti.

Všetko spoločenské zabezpečenie musí však byť riešené na základe dobrovoľnosti. Musí teda paralelne k štátom organizovanému systému jestvovať aj slobodná trhová možnosť zabezpečenia sa.

Celý ľud je automaticky súčasťou štátneho systému. Môže však požiadať o vyňatie z tohto systému na základe dobrovoľného rozhodnutia,. Nik nie je nútený vplácať do systému ak sa rozhodne nebyť jeho súčasťou. Tým mu však zanikajú akékoľvek nároky na spoločenské zabezpečenie, z ktorého vystúpil.

Nadčlovek tak má slobodnú voľbu, či a kde sa zabezpečí pre svoju budúcnosť. Trh so spoločenským zabezpečením musí však byť regulovaný takým spôsobom, aby nevznikla monopolizácia tohto trhu. Inak sa stráca sloboda voľby a jednotlivec je ľahko vykorisťovateľný.

Zdravie

Zdravý občan značí zdravý štát. Preto je prioritou štátu vybudovanie adekvátneho systému pre zabezpečovanie zdravotnej starostlivosti.

Do súkromného trhu, okrem kontrol, aby bol zabezpečený minimálny štandard, nemá štát žiaden dôvod, ani právo hlbšie zasahovať. Štát musí súbežne k tomu poskytovať použiteľnú alternatívu ku mnohokrát nezaplatiteľnému súkromnému zdravotníctvu.

Zdravie je však omnoho viac, než len zabezpečenie adekvátneho zdravotníctva. Prevencia je vždy na prvom mieste a je v záujme štátu nadľudí, takúto prevenciu vykonávať.

Tá spočíva okrem iného v úplne odlišnej štruktúre vzdelávania budúcich generácií. Nadčlovek už z podstaty svojej filozofie vedie život tak, by jeho telo bolo zdravé a silné, nie však zbytočne dlhoveké.

Fyzická aj duchovná aktivita jednotlivcov počas celého života, ako aj dbanie na základné pravidlá hygieny a stravovania zabezpečia zdravý ľud, ktorý nebude potrebovať v tak veľkej miere využívať zdravotný systém. Napriek tomu je pre štát vždy dobré, byť pripraveným aj na možnosť, že bude potrebné kvalitné zdravotníctvo.

Štruktúra nemocničnej siete musí byť nastavená tak, aby nebola sieť nemocníc prehustená, ale zároveň aby boli

zdroje umiestnené efektívne. Dodatočne k štátnemu systému musí byť vždy dostupná aj možnosť navštíviť súkromnú inštitúciu, pričom princíp konkurencie musí ostať dodržaný. Štátne nemocnice musia poskytovať stanovený minimálny štandard nezávisle na trhu.

Vo všetkých oblastiach zdravotníctva je nutné, aby sa štát štítil nadmernej regulácie a byrokratizácie liečenia. Taktiež musí mať pacient vždy a za každých okolností možnosť vyhľadať lekára, ktorému dôveruje a s ktorým je spokojný.

Preto musí byť systém nastavený v prospech čo najväčšej konkurencie medzi lekármi, lekárňami, ale aj nemocnicami. Čím väčšia bude konkurencia, tým lepšia bude starostlivosť a cenová dostupnosť tejto starostlivosti. Zároveň sa stratí priestor pre korupčné správanie.

Štátom má byť daný čo najmenší legislatívny rámec. Hlavne musí byť správne ošetrené zamedzovanie vzniku monopolných postavení niektorých firiem v oblastiach farmaceutiky a zdravotníctva. Bez monopolov bude ľahšie a hlavne lacnejšie pre pacientov liečiť sa. A pre lekárov bude ľahšie liečiť.

Štát musí poskytovať minimálny štandard a legislatívny rámec. Všetko ostatné je medzi účastníkmi daného trhu.

Školské vzdelanie

V nadpise bolo úmyselne zvolené slovo vzdelanie, namiesto slova výchova. Pretože účelom školstva nebola, nie je a nikdy by nemala byť výchova detí.

Zodpovednosť za výchovu detí v slušných a poctivých občanov štátu, je rezervovaná výlučne rodičom.

Školský systém štátu musí byť vybudovaný tak, aby poskytoval čo najvyšší štandard vzdelania pre občanov všetkých vekových kategórií.

Žiaľ vzdelanie je taká komodita, ktorú nehodno dávať do rúk výlučne súkromnému trhu, nakoľko výsledkom bude len negatívny elitizmus a likvidácia potenciálu časti nižších vrstiev spoločnosti. Čo znamená nežiadúce zbrzdenie vývoja nadľudí.

Školstvo musí byť preto primárne v rukách štátu, aby slúžilo najlepšiemu záujmu jednotlivca. To však nevylučuje súčasnú existenciu súkromného školstva.

Úlohou školstva má byť nielen sprostredkovanie znalostí a základnej prípravy na pracovný trh, ale v prvom rade rozširovanie mysle a podporovanie kompetencií súvisiacich s duchovným i telesným rozvojom jednotlivca.

Jednoduchšie povedané úlohou školského vzdelania je vytvorenie základných predpokladov pre čo najlepší osobný rozvoj jednotlivca a vytvorenie schopnosti kritického a samostatného myslenia. Nie je vhodné a ani prípustné, aby

budúce generácie boli vzdelávané priemerným obyvateľstvom. Tí najlepší učitelia a najlepší znalci nech učia budúce generácie.

Vzdelané obyvateľstvo je najdôležitejšou komoditou, akú akákoľvek krajina dokáže vytvárať. A to nielen pre svet, ale hlavne pre vlastné potreby.

Taktiež však nemožno vynucovať vzdelávanie detí formou dochádzky do vzdelávacích zariadení. Ak sa rodičia rozhodnú, že svoje dieťa chcú vzdelávať bez zásahov štátu, nech už majú k tomu akékoľvek dôvody, musí im byť vytvorený priestor pre túto slobodnú voľbu.

Dosiahnutie určitej minimálnej úrovne vzdelania má byť povinnosťou, avšak akou formou toto vzdelanie bude dosiahnuté, je na rodičoch dieťaťa. To znamená pre štát, že musí vytvárať priestor ale nie vynucovať účasť.

Nadčlovek je presvedčený, že rodina a rodinné väzby musia byť čo najpevnejšie, inak jednotlivec nemôže naplno rozvinúť svoj potenciál. Školské vzdelávanie za určitých okolností môže prispievať k narúšaniu týchto väzieb.

Preto sú nadľudia presvedčení, že pre stabilitu štátu je dôležité, aby bola na jednej strane poskytnutá možnosť vzdelávať deti v školách a na druhej strane ostane rodičom voľba svedomia, že budú vzdelávať dieťa súkromne.

Ľudové hospodárstvo

Žiaden štát, ktorý o sebe tvrdí, že mu záleží na národe a jednotlivcoch v ňom nedovolí, aby sa jednotlivci v štáte mohli stať obeťami úžery, bez toho aby tak činili z vlastnej vôle.

Súčasťou stratégie takéhoto štátu, je budovanie a udržiavanie vlastného finančného systému, nezávislého a zároveň kompatibilného so svetovým menovým systémom.

V tomto systéme musia byť peniaze opäť tým, čím odjakživa boli. Nástrojom uľahčujúcim výmenu tovarov, nič viac a nič menej.

Slobodná krajina potrebuje slobodnú menu a nakoľko je naša spoločnosť veľmi sofistikovaná, výmenný obchod nikdy dostačujúco nenahradí funkciu peňazí.

Preto je potrebné vytvoriť nezávislú menu, ktorá bude stabilne a nemenne reflektovať ľudskú prácu a jej hodnotu tak, aby každý pracujúci občan mohol pokojne spávať bez obáv, že zo svojej práce na ďalší deň už nevyžije.

Neveríme, že je nutné, aby množstvo produktov neustále rástlo za účelom znižovania cien. Naopak každý produkt má svoju nemennú cenu, ktorá vzniká z hodnoty práce nutnej na jeho výrobu ako aj úžitku, ktorý z neho má spoločnosť, či jednotlivci v spoločnosti.

Vlastná mena, nezávislá na iných krajinách a ich pomeroch, je predpokladom fungujúceho ľudového hospodárstva a rovnako aj suverénneho a nezávislého štátu.

Mena štátu nadčloveka musí byť plne v jeho rukách, so všetkými jej aspektami. Má ísť o vnútorne stabilnú menu, to znamená že na ňu nebudú môcť vplývať výkyvy búrz.

To znamená, že jej distribúciu a prítomnosť v peňažnom obehu kontroluje ústredná banka, plne závislá od súčinnosti pilierov moci v štáte.

Táto mena má byť verná účelu peňazí. Má byť nástrojom uľahčujúcim výmenu tovarov a služieb, nie komoditou, s ktorou možno samostatne obchodovať.

Narozdiel od variabilných a nekrytých mien, vládnucich dnešnému svetu, nemá podliehať úrokovému hospodárstvu a to spoločne s jej vydávaním štátom a kontrolou obeživa, či virtuálneho alebo fyzického, má zabezpečiť obmedzenie, až vylúčenie nekontrolovanej a neudržateľnej inflácie ohrozujúcej živobytie ľudu ako takého.

Hospodárstvo štátu nadčloveka musí slúžiť rozvoju blahobytu domáceho obyvateľstva. To znamená, že musí vládnuť slobodné trhové hospodárstvo, kde každý jednotlivec podľa svojich možností a schopností môže začať budovať živobytie a jeho úspech či neúspech bude závisieť len na ňom.

Takéto hospodárstvo musí byť regulované spôsobom, aby sa minimalizovala byrokratická záťaž na jednotlivca a jeho

podnikavosť. Naopak, podnikavosť je nutné podporovať. Stabilná vrstva malého a stredného podnikania vo všetkých sférach hospodárstva je zárukou stabilného hospodárstva štátu.

Spoločne s menou, závislou výlučne na produktivite domáceho obyvateľstva namiesto svojvoľných výkyvov búrz, takto bude reálne rásť bohatstvo obyvateľstva úmerne jeho činnosti.

Hospodárska regulácia štátu musí byť obmedzená len na nevyhnutné minimum a bez zbytočného navyšovania byrokracie.

Okrem oblasti strategických surovín sa štát musí v čo najväčšej možnej miere stiahnuť z hospodárskej činnosti. Pretože štát v hospodárstve zákonite deformuje pravidlá slobodného trhu a chtiac nechtiac si uzurpuje monopolné postavenie, čo je neprípustné dianie.

Nadčlovek je presvedčený, že je nemožné zjednotiť slobodné a štátne podnikanie bez deformácie trhu v neprospech spotrebiteľa.

Daňový systém

Najvyšším záujmom štátu sú blahobyt, bezpečie a sloboda jeho občanov. Až keď sú tieto zabezpečené, až vtedy sa zaoberá okolitým svetom. Súčasťou tohto záujmu sa tak stáva aj vybudovanie čo možno najmenej zaťažujúceho daňového systému.

Bez daní štát ako taký nedokáže fungovať a rozpadá sa. Avšak nie je nutné a ani žiadúce, aby bolo daňové zaťaženie príliš rozsiahle, či systém zdaňovania príliš komplikovaný.

Každý jednotlivec v štáte nadľudí nesie zodpovednosť za splnenie svojich povinností voči štátu. A jednou z týchto povinností je včasná platba daní.

Aby ostali zachované slobody a práva, ktoré priznáva štát nadľudí svojmu obyvateľstvu, prichádza do úvahy len obmedzený počet a výška daní. Daňové zaťaženie tvorí zároveň pomerne efektívny systém ochrany domáceho hospodárstva pred zahraničnou konkurenciou.

Žiaden zodpovedný štát nezdaní súkromné vlastníctvo, a ani dedičstvo jednotlivca, pretože takéto dane sú nelegitímnym zásahom do súkromia jednotlivca a teda nezlučiteľné so slobodou.

Vždy musí platiť, že dane nesmú nikoho z občanov postihovať neúmerne. Žiaden štát, ktorý ľudí zdiera daňami sa nemôže a nesmie považovať za štát zaručujúci slobodu a bezpečnosť svojim občanom.

Takýmto spôsobom ich jednoducho len zotročuje a vystavuje zbytočnému nebezpečiu, že nebudú schopní sa postaviť z dôvodu finančnej neistoty proti neprávostiam u svojich zamestnávateľov, či voči nespravodlivosti v štáte.

Žiadna slobodná krajina nemôže s čistým svedomím takto klásť národ do okov a obmedzovať jeho tvorivosť a životaschopnosť.

Je nutné si uvedomiť, že akákoľvek daň je vždy obmedzovaním jednotlivca. Preto musí byť snahou štátu minimalizácia daní pre domáce obyvateľstvo.

Možnosť zmeny daňového zaťaženia musí byť naviazaná na čo najprísnejšie podmienky, aby sa zamedzilo svojvoľnému zvyšovaniu daní na pokrytie výdavkov, namiesto snáh štátu konať zodpovedne.

Rozpočet má byť hra s nulovým súčtom a svojvoľná zmena daňového zaťaženia oberá štát a jeho predstaviteľov o iniciatívu udržiavať efektivitu. Podporuje sa tým rast štátneho aparátu a s ním nerozlučne spojenej byrokracie.

Médiá

Každý zdroj informácií je poplatný záujmom svojich majiteľov. A každý pisateľ je poplatný svojmu svetonázoru a svojmu svedomiu. Preto je propaganda a nie objektivita štandardom pre akúkoľvek formu spravodajstva.

Nadčlovek je presvedčený, že nestranné spravodajstvo nejestvuje a ani nemôže jestvovať. Namiesto toho aj tu môže byť riešením problému slobodný trh súkromných médií, tak ako tomu je od počiatku spravodajstva ako hospodárskeho odvetvia.

V rámci toho však musí štát mať svoje oficiálne mediálne orgány, ktoré budú poplatné záujmom práve štátu.

Táto sloboda s protiváhou štátnych médií umožní vytvoreniu pestrého informačného priestoru. Nadčlovek sa bude môcť informovať na rôznych miestach a obraz pravdy a objektivity si poskladá použijúc omnoho viac ako len jeden zdroj.

Zákaz činnosti určitých médií, len na základe neobjektívneho spravodajstva nemožno vykonať. Vo svete propagandy odstránenie niektorého z protivníkov len potvrdí správnosť jeho propagandy

Ak sú médiá v rukách zahraničných aktérov, či nadnárodných korporácií je nutné zákonodarne vyriešiť adekvátne označenie takejto propagandy ako zahraničnej.

Nakoľko štátne médiá budú automaticky obviňované z propagandy, môžu médiá súkromného sektora poslúžiť ako vyvažujúci faktor, nakoľko budú ponúkať opačnú propagandu.

Diskusia je vítaná a vždy musí byť vyrovnaná, pretože bez vyrovnanej a otvorenej diskusie krajina nenapreduje a rozkladá sa. Propaganda protichodných strán, ak je vedená bez nálepkovania a vecne, dokáže byť najlepším stabilizátorom štátu.

Samozrejme ako vo všetkých hospodárskych sektoroch je nutné zabrániť vzniku monopolných korporácií ovládajúcich masívnu časť trhu.

Cirkvi

Štát a náboženské spolky akéhokoľvek druhu je nutné v čo najväčšej miere oddeliť. Tieto duchovné inštitúcie nesmú mať priamy vplyv na rozhodovanie v krajine a nesmú byť nijako priamo napojené na štátny aparát.

Štát ako taký musí byť neutrálny. Žiaden náboženský spolok nemožno zakázať, pokiaľ nenarúša zákony krajiny a aktívne neporušuje spoločenskú zmluvu.

Inak povedané, ak slovám predstaviteľov nasledujú činy nasledovníkov nastáva situácia, v ktorej je štát nútený obmedziť prácu daného spolku.

Pre štát sa v prípade náboženských spolkov jedná o spolky, ktoré spravidla propagujú ideál stojaci v protiklade k ideálu nadčloveka, na ktorom stojí celý systém. Nakoľko však tvorili po stáročia súčasť kultúrneho vývoja, nemožno ich ľudu vziať bez veľkého odporu. Preto je nutný takýto kompromis oddelenia štátu a náboženských spolkov.

Ideál, ktorý propagujú náboženské spolky, je ideálom rozkladu a stagnácie, preto stoja v priamom protiklade k štátu. V záujme slobody jednotlivca rozhodovať o vlastnom živote je však nutné ich činnosť naďalej tolerovať.

Ako pri každej súkromnej inštitúcii, štát sa nesmie nijako podieľať na financovaní náboženských spolkov nech sú akokoľvek rozsiahle. Tieto spolky sa musia financovať z

darov svojich nasledovníkov a z hospodárenia s vlastným majetkom.

Štát sa k náboženským spolkom stavia ako k podnikateľským subjektom a podľa toho sú bez výnimky aj ony zdaňované.

Definitívne sa musia pretrhnúť akékoľvek materiálne putá medzi cirkvami a štátom, úplným zrušením financovania cirkví zo štátneho rozpočtu.

Nakoľko sú cirkvi podľa nadčloveka jedom pre pokrok a rast jednotlivcov, musí jeho štát šírenie tohto jedu obmedziť. Vyznanie viery a sloboda vieru vykonávať však musí ostať zaručená, pretože ide o slobodnú voľbu jednotlivcov.

Morálne otázky, odpovede na ktoré určuje vo veľkej miere vierovyznanie a subjektívny morálny výklad jednotlivca, musia byť tejto subjektivity zbavené.

Nadčlovek je presvedčený, že jestvuje objektívny morálny základ, ktorý môže slúžiť ako rámec v ktorom je maximalizovaná sloboda jednotlivca a jeho rozhodovania. Preto tzv. morálne zákony nesmú nikdy byť súčasťou zákonodarstva takéhoto štátu, mediácia musí byť zásadným princípom pri takýchto otázkach.

Záver

Je na každom jednotlivcovi akú cestu životom si zvolí. Záujmom štátu nadľudí je však prvorado podpora rozvoja ideálov a správania, ktoré nevyhnutne povedie k jeho rozvoju a rastu.

Jeho sloboda a rozvoj osobných predností stojí v popredí celého štátneho zriadenia. Tento pamflet preto ukazuje princípy a ideály ku ktorým má smerovať štátne zriadenie, ktorému skutočne záleží na pokroku a rozvoji.

Stagnácia je neprípustná a preto sú zabudované v tomto systéme aj páky na jeho postupný rast a zmenu k lepšiemu. Musíme si však uvedomiť, že cesta k takémuto zriadeniu je dlhá a kľukatá. Kto očakáva dokonalosť zo dňa na deň je buď blázon, alebo v skutočnosti protivník ideálu, ktorý zastávame a ku ktorému smerujeme.

Tento model štátu má zamedziť fungovaniu parazitických živlov v politickom živote národa a vylúčiť ich čo najprirodzenejším spôsobom z produktívnej spoločnosti.

Toto je svetonázorovo súhlasné prevedenie ideálov, ktoré sme prvý raz predostreli v pamflete „Via Tertia – Nadčlovek“. Kto sa rozhodne ísť na tejto ceste s nami, toho srdečne vítame v kruhu nadľudí a zdravíme ho: Krv je zákon! Kto sa rozhodne ísť inou cestou, tomu prajeme veľa šťastia na jeho ceste.